

ЗАБРАВИЛИ СМЕ КАК ДА СЕ ИЗЧЕРВЯВАМЕ

Дейвид Уилкерсън
21 Август 1989

„Защото от малък до голям всеки от тях се е предал на сребролюбие, и от пророк до свещеник. Всеки постъпва лъжливо Засрамиха ли се, когато извършиха мерзости? Не, никак не ги досрамя, нито са знаели да почервеняят; затова, ще паднат между падащите, ще бъдат повалени, когато ги накажа - казва Господ” (Еремия 6:13,15).

Пророк Еремия видя ужасното състояние, в което се намираше Божия народ. За да скрият греховете си, те бяха започнали да живеят зад фасадата на повърхностен мир и сигурност. Алчността и сребролюбието така обхванаха сърцата им, че те прикриваха нараняването си с фалшива съкрушеност. Целият им живот беше станал повърхностен - повърхностни сълзи, повърхностно покаяние, дори повърхностно изцеление.

Божият народ беше загубил чувството си за срам и мъка за греха - грех в обществото, грех в църквата, грех в собствения им живот. Те вече не усещаха Божията омраза и гняв срещу греха. Той се беше превърнал в „просто едно от онези неща.”

Еремия извика: „Засрамиха ли се, когато извършиха мерзости? Не! Те не ги досрамя, нито са знаели да почервеняят!”

Какво е изчервяването от Светия Дух?

Изчервяването от Светият Дух не са само зачервени бузи от обикновена скромност. То е да се чувстваш наранен, засрамен, опустошен и опечален, че името и чистотата на нашия Господ Исус са били потъпкани, че репутацията Му е била опетнена.

Еремия ни дава картина на страшния морален срив, който се случи в Израил и в Юдовия дом:

„Обходете улиците на Ерусалим и вижте сега, научете се, и потърсете по площадите му дали можете намери човек - дали има някой - който да постъпва справедливо, да търси честност; и аз ще простя на тоя град. Защото, ако и да казват: заклевам се с живота на Господа! Те наистина лъжливо се кълнат. Господи, очите Ти не търсят ли честност? Ударил си ги, но не ги заболя; изнурил си ги, но не искаха да приемат поправление; втвърдиха лицата си повече от камък; не искаха да се върнат” (Еремия 5:1-3).

Божият народ чу послание на изгаряща истина, и въпреки това се отвърна от него. Разбунтуваха се! „Втвърдиха лицата си повече от камък; не искаха да се върнат!“ Те извършиха прелюбодейство, като лудуваха с блудниците и пожелаваха жените на ближните си. В стих 11 Еремия директно нарича това предателство срещу Господа!

Независимо от всички пророчески предупреждения на Еремия, тези хора живееха безгрижно, казвайки: „И няма да ни постигне зло, нито ще видим нож или глад“ (стих 12). „Съдът не е Божието послание за нас“ - казаха те.

Страхът от Бога намаляваше. В сърцата на Божия народ се надигаше дух на негодувание и бунт: „Но тия люде имат бунтовно и непокорно сърце.... Не казват в сърцето си: Нека се боим сега от Господа нашия Бог“ (стихове 23-24).

Те се радваха на голям просперитет, но той беше станал примка за тях. Този капан доведе до измама и в крайна сметка къщите им стана свърталище на беззаконие. Те одобряваха греха - грях, който трябваше да ги наскърби дълбоко.

„Както клетка е пълна с птици, така къщите им са пълни с плод на измама, чрез която те се възвеличиха и обогатиха. Отлъстяха, лъщят, дори преляха със своите нечестиви дела; не защищават делото - делото на сирачето, за да благоденствуват, и правото на бедните не отсъждат“ (Еремия 5:27 -28).

Бог предупреди Своя народ да се вслуша в напътствията на Словото, което достига до тях, или Той ще ги остави. „Приеми поука, Ерусалиме, да не би да се отвръща душата Ми от тебе“ (Еремия 6:8). И отново Бог каза: „Аз говоря ясно! Предупреждавам! Но кой слуша?“

„Кому да говоря, и пред кого да заявя, за да чуят? Ето, ухото им е необрязано та не могат да чуят; ето, словото Господно стана укорно за тях, те не благоволят в него“ (стих 10).

Оригиналът на еврейски език казва, че хората все повече и повече се уморявали от порицанието, от това да бъдат изложени на показ и събличани от Словото на Бог. Преди се удоволствали в Него, то било радост за тях, като мед за душата им. Но сега не се наслаждавали в него. Защо?

„И те превзеха укрепени градове и плодovitа земя; и притежаваха къщи пълни с всякакви блага, изкопани кладенци, лозя, маслини, и множество плодови дървета; така те ядоха и се наситиха, затлъстяха, и се насладиха с Твоята голяма благост. Но те не се покоряваха, подигнаха се против Тебе, захвърляха Твоя закон зад гърбовете си, и избиваха Твоите пророци, които заявяваха против тях, за да ги обърнат към Тебе, и извършиха големи предизвикателства“ (Неемия 9:25-26).

Защо се отдръпнаха от сериозните предупреждения на стражарите? Защото беше засегнат нерв. Тяхното идолопоклонство и алчност бяха изложени, бяха извършили таен грях. „С тая цел бе подкупен, да се уплаша та да направя така, и да съгреша, и те да имат причина, да злословят, за да ме укорят“ (Еремия 6:13).

Както на амвона, така и на скамейката, сърцата на Божия народ бяха завладени от алчност и сребролюбие, но те намираха извинения и оправдания! Не се срамуваха! Не се изчервяваха! Никой не искаше да вярва, че пророкът говореше лично на него.

Бог поставя стражари над хората Си

Господ е казал: „Поставих и пазачи над вас, та казах: ‘Слушайте гласа на тръбата’; но те рекоха: ‘Не щем да слушаме’” (Еремия 6:17).

Божии хора се отвърнаха от предупрежденията на техните изпратени от Бога пророци и стражари и започнаха да ходят по желанията и въображението на собствените си сърца.

Защо Божиите хора отказаха да слушат пророци, когато знаеха, че самият Бог ги беше поставил над тях? Те не оспориха факта, че Бог ги беше помазал и изпратил. И така, защо отказаха да ги послушат? Защо съчиниха свои собствени планове и постъпиха както си искат?

Отговорът се намира в Числа 16-та глава, която се отнася за бунта на Корей, Датан, Авирон и Но. Тези четирима мъже се надигнаха с 250 други видни личности от обществото и поставиха под въпрос авторитета на Мойсей.

„Събраха се, прочее, против Мойсея и против Аарона и рекоха им: Стига ви толкоз! Цялото общество е свето, всеки един от тях, и Господ е сред тях. А защо възвишавате себе си над Господното общество? А Моисей, като чу това, падна на лицето си” (Числа 16:3-4).

Това е духът зад всеки бунт и отхвърляне на истинските предупреждения от амвона. Бунтовният човек казва в сърцето си: „Пастор - пророк - пазач - вие не сте единствените, на които Бог говори. Ние също чуваме от Бога. Ние също сме свети и имаме Божия ум. Вие поемате твърде много върху себе си и се издигате твърде високо над обществото.”

Когато Моисей чу това, той падна на лицето си, обзет от скръб. Свят гняв се надигна в душата му. Той не беше ядосан, защото посланието или авторитетът му бяха под въпрос, не държеше толкова на властта си. Той знаеше, че не отхвърляха лично него или посланието му, защото бе избран и поставен от самия Бог. Моисей скърбеше, защото те отхвърлиха Бог! “Утре ти и всичките, които си събрал, да се намерите пред Господа” (стих 16).

Моисей можеше да каже: „О, Боже, те не са моите хора. Това не е моя работа. Ти ме постави тук и ми каза какво да кажа. Всичките ми думи и дела - аз не съм ги извършил от собствения си ум (стих 28). Аз говорих ума на Бога.”

Господ винаги оправдава тези, които са истински помазани и смаява бързо всички, които са дошли по път. „Земята отвори устата си и погълна тях, домочадиата им Те и всичко тяхно слязоха живи в ада И огън излезе от Господа и пояде ония двеста и петдесет мъже, които принесоха тамян” (Числа 16:32-35).

Аз нямам никакво желание да упражнявам каквато и да е власт над когото и да било от Божия народ. Мога да кажа с Моисея: „Не съм взел нито един осел от тях, и никому от тях не съм сторил зло“ (стих 15).

Но едно нещо, което знам със сигурност е: Бог ме изпрати тук, в Ню Йорк Сити като Негов стражар, за да предупреждавам, плача на висок глас и да не щадя когото и да било. Не искам никого да плаша, нито се стремя да наложя страх от помазанието ми.

Но, аз и други пастори от Таймс Скуеър Чърч, както и други стражи, сме поставени на това място от Господ. Заедно с мен, те са отговорни за вашите души.

Вашият отговор на послушанието към Господ не в това да отидете в молитвената си стаичка, след което да дойдете в Божия дом, за да чуете дали Неговото Слово пасва с това, което сте чули - да вземете и изберете онова, което пасва на мисленето ви. Аз слушам други истински помазани пророци и стражари, и Словото, което те носят не само ме благославя, но кара душата ми да трепери! Аз не измервам думите им според това, което мисля, че е правилно. Аз го приемам, когато знам, че е основано на святото Божие Слово и е освободено в святост.

Защо сме в Ню Йорк Сити? Защо църквата „Таймс Скуеър“ е създадена в този момент и на това място? За да съградим тяло според истинския образ на Христос. Ние трябва да съборим всички идоли, които ще се опитат да ни слоят със света. Ние сме тук, за да плачем за вас, да пазим душата ви и да ви призовем от този свят. Ние сме тук, за да отстояваме достойнството на Кръста!

Има достойнство в ходенето в святост и чистота, и църквата, която побеждава света, го притежава. Ние сме тук, за да поставим изчервяване от Светия Дух върху лицето ви, поради скръбта на Бог и болката от греха.

Задължение на стражарите е да излагат на показ грозотата на греха и да причинят изчервяване от Бог в душите ни!

Ездра е стражът, който бе толкова покрусен от греховете на Божия народ, че не можа да погледне Бог в очите. „А във време на вечерната жертва станах от унижението си, и с раздраната си дреха и мантия преклоних колене, и като прострях ръцете си към Господа моя Бог, рекох: Боже мой, срамувам се и червя се да подигна лицето си към Тебе, Боже мой; защото нашите беззакония превишиха главите ни, и престъпленията ни пораснаха до небесата“ (Ездра 9:5-6).

Ездра почувства толкова дълбок срам пред Господа, че се изчерви поради греха, който се беше промъкнал всред Божия остатък на земята - върналите се в Ерусалим и наброяващи само 42 337 човека. Това е малка група в сравнение с близо 3-те милиона, които излязоха от Египет. Този малък остатък, който беше по-малко от два процента, представляваше вечната цел на Бога за земята. За съжаление, те заживяха в грях и бяха погълнати от компромиси - без ни най-малко чувство за вина или разкаяние.

Изведнъж Ездра се появи сред тях. Ето го Божия човек, дълбоко разкаян за греха, който се изчерви от срам заради тях. В действителност, те бяха станали толкова нечестиви, че Ездра каза: „Поради това ние не може да застанем пред Бог.“

Възлюбени, ако искаме да застанем пред Бог в тези дни на широко разпространени компромиси, ще е необходимо много повече, отколкото преди сме давали на Бог. Ще ни струва това, което е струвало на Ездра!

I. Трябва да се отнасяме много по-сериозно към Божиите неща, отколкото преди.

Когато Бог е на път да извърши ново дело, Той излива дух на енергия върху Своя остатък. Не може повече да бъдем духовно мързеливи, самодоволни, равнодушни и безгрижни. Ние трябва да станем ангажирани, изпълнени с топлина и страст за Христос, дълбоко заинтригувани и сериозно отнасящи се към Божиата работа. Днес, Бог издига хора, които мразят греха и треперят пред Словото Му. Неговият остатък трябва да чуе и да повярва в светите пророци. Той не бива да се двоуми и става хладък. Вместо това, с течение на времето, те трябва да стават все по-ангажирани и сериозни за Бога.

Помислете за ангажираността на Ездра. Вижте внимателно страстната му омраза към всичко, което наранява Бог и ще видите абсолютната му неприязън към смесването със света. „И като чух това нещо, раздрах дрехата си и мантията си, скубах космите от главата си и от брадата си, и седях смутен. Тогава се събраха при мене всички, които трепереха от думите на Израилевия Бог поради престъплението на ония, които са били в плена; и седях смутен до вечерната жертва“ (Ездра 9:3-4).

Светии, тук са изчервените вярващи! Те се събират около един сърце съкрушен пророк и също ангажират себе си за честта на Бог. Те знаят, че нещо много опасно се случва и споделят Божиата скръб. Цели домакинства от Божия народ се сприятеляват със света. Чужденки застават пред олтара като съпруги. Святото семе се смесва. Тези изчервяващи се вярващи знаят, че дяволът се опитва да асимилира и погълне Божието свидетелство за разделение и святост.

Каква картина само! Ездра седеше, трупайки благочестива тъга, дърпаше косите и брадата си, „поради престъплението на ония, които са били в плена“ (стих 4). Един по един, всички, чиито сърца трепереха, се събраха около него. Бог имаше само един човек, който да се изчерви от грех и чрез него събра група от опечалени.

„А като се молеше Ездра и се изповядваше с плач, паднал пред Божия дом, събра се при него от Израила едно много голямо множество мъже, жени и деца; защото хората плачеха много горчиво“ (Ездра 10:1).

Именно това е, което привлече много от вас в служението - вик за святост и за отделяне! Вие почувствахте Божиата скръб към греха и се изчервихте от срам. Искахте да станете сериозни относно ходенето ви с Бога.

Неемия притежаваше същата тази ангажираност за Бога. „Един от братята ми, Ананий, дойде от Юда, той и някои други: и попитах ги за избавените юдеи оцелели от плена, и за Ерусалим. И те ми рекоха: ‘Останалите, които оцеляха от плена в тамошната област, са в голямо тегло и укор; и стената на Ерусалим е съборена, и портите му са изгорени с огън.’ А когато чух тия думи, седнах та плаках, и тъжах няколко дни; и постих и се молих пред небесния Бог” (Неемия 1:2-4).

Остатъкът се беше завърнал в свящото място, но се бяха прокраднали укор и летаргия. Все още всичко беше в руини. Никакъв духовен прогрес.

Писанието казва, че Неемия започна да плаче, да скърби и „се моли ден и нощ” (стих 6). Бог не го събуди по средата на нощта и не спусна тежест в душата му. Не! „И попитах ги за избавените юдеи оцелели от плена” (стих 2). Този Божий човек инициира товара! Той попита за него!

По същия начин, Данаил прекара часове, дни и седмици в изучаване на Божието Слово. Бог не пусна капка свръхестествена тежест в сърцето му. По-скоро Данаил дисциплинира сърцето си. Той разви и подхрани истински товар за Божия народ чрез усърдно изучаване и придобиване на разбиране за това, което Бог казва. „Тогавя обърнах лицето си към Господа Бога, за да отправя към него молитва и молби с пост, вретиче и пепел” (Даниил 9:3).

Говорим за ангажираност, изчервяване, скръб и плач! Данаил каза: „В онова време аз Даниил жалеех цели три седмици; вкусен хляб не ядах, месо и вино не влизаше в устата ми, и ни веднъж не помазах себе си, додето не се навършиха цели три седмици.... та останах безсилен” (Даниил 10:2-3, 8).

Когато Божията ръка се допря до Данаил, от трона дойдоха тези думи: „Не бой се, Данииле; защото от първия ден откак ти преклони сърцето си да разбираш, и да смириш себе си пред своя Бог, димите ти се послушаха; и аз дойдох поради думите ти” (стих 12). На еврейски думата „смириш” означава да насилиш плътта си, за да я покориш. Павел също каза: „Подчинявам тялото си!”

Мнозина от нас са като малките деца - вниманието ни е за много кратко. Ние губим търпение под тежестта на ангажираността. Непрекъснато отстъпваме и се връщаме в старите пътища на плътско угаждане и духовен мързел.

Ной живя в голяма ангажираност към посланието на наказание за унищожаването на земята. За 120 години той беше „движен от страх.” Той никога не се отклони от товара на Господа. Ной беше сериозен, защото знаеше, че Бог има предвид това, което казва.

„Нека се смее светът“, каза Ной. Нека другите да казват: „Това е твърде тежко! Не мога да живея така! Твърде мрачно е!” Ной подхранваше своето бреме, защото 120 години то остана свежо в сърцето му и до последния си час той прави това, което Господ му каза.

Бог ми разкрива собствената ми липса на ангажираност. Във всеки един от нас има определени желания или наклонности, които ни отдалечават от Бог, или които ограбват

времето ни за Него, парите или предаността ни. Често тези неща не са лоши сами по себе си. Дори хобитата е възможно да се използват от Сатана, за да отвлекат нашето време и сърца далеч от Бога.

Но дори и сега, Бог разклаща всички онези, които си играят, нарушавайки обети и завети с Него! Господ ще има хора днес, които са изцяло отдадени на делото Му. Той ще има хора, които са ангажирани, страстни и съкрушени - даващи всеки свободен час и пари за това, което представлява интересите Му на земята.

II. Трябва да отидем отвъд соченето на греховете на другите и да изповядаме собствените си провали пред Бога!

Всички тези скърбящи, изчервени, сърце съкрушени Божии мъже имаха едно общо нещо: те се идентифицираха с греховете на остатъка!

Те никога не се молеха като бирника: „Слава Богу, че не съм като другите.“ Те се изчервяваха заради смесването, което доведе до изневяра, предателство и компромис. Смирено се молиха: „Боже, аз също съм виновен.“ Не съм виновен за тези брутални грехове, а за това, че съм отпаднал от Божията слава.

Ездра се помоли: „Боже мой, срамувам се и червя се да подигна лицето си към Тебе, Боже мой; защото нашите беззакония превишиха главите ни, и престъпленията ни пораснаха до небесата.... А след всичко, което е дошло върху нас поради нашите лоши дела и поради голямото наше престъпление.... Ето, пред Тебе сме с престъплението си! Защото поради него не можем да се изправим пред Тебе“ (Ездра 9:6,13,15). „Сега, когато Ездра се беше помолил, и когато се изповяда, плачещ и прострял се пред Божия дом“ (стих 10:1).

Неемия се помоли: „изповядвам греховете на израилтяните, с които сме Ти съгрешили. И аз и бащиният ми дом сме съгрешили; много се развратихме пред Тебе“ (Неемия 1:6-7).

Данаил също се идентифицира с греховете на Божия народ. Той се помоли: „Съгрешихме, постъпихме извратно, вършихме нечестие, бунтувахме се, и се отклонихме от Твоите заповеди и от Твоите съдби; и не послусахме слугите Ти пророците, които говориха в Твое име на царете ни и на началниците ни, на бащите ни и на всичките люде на земята ни.... И докато още говорех, и се молех, и изповядвах своя грях и греха на людете си Израила“ (Даниил 9:5-6,20).

Всички те бяха свети мъже, безупречни пред Бог, които не правеха компромиси и не се смесваха със света. Въпреки това, стояха в пропастта, като изповядваха греховете на хората и своите собствени.

Ако следвате същия път, подобно на тези хора, които бяха решили в сърцето си да търсят Господ - чрез пост, молитва, плач, скръб, изчервяване за греха - това ще има същия ефект и върху вас. Божията ръка ще ви докосне и Той ще изпрати Своето слово към вас. Вие ще споделите самото сърце на Бог. Ще влезете в Неговото славно присъствие. И след като веднъж сте там, ще разберете колко много сме отпаднали от славата Му.

Позволете ми да споделя с вас ключа към това, което Бог се опитва да ни покаже:

Ездра се хвърли пред Божия дом. Той все още не се бе изправил пред хората със слово от Бог. Първо се смири пред всички тях.

Когато Даниил чу Бог да говори, той каза: „Аз паднах на лицето си в несвяст, с лицето си към земята” (Даниил 10:9). Йоан каза: „И когато Го видях, паднах при нозете Му като мъртъв” (Откровение 1:17).

Светии, какво произвежда във вас молитвата и търсенето на Бог? Не ви ли довежда до там да бъдете на лицето си, прострян пред Божия дом, като мъртъв човек?

Искам да видя такива вярващи: стенещи, плачещи, изчервяващи се - а не търсещите тръпката, забавлението и игрите, надути и перфектни християни. Искам да видя тези, които могат да си признаят: „Аз не съм такъв, какъвто трябва да бъда. Аз разочаровах Бог. Аз скърбя за провала си, но вярвам, че Бог може да ме докосне и изцели.”

Господи, изпрати повече неуспехи в тялото Си! Изпрати хора с чувство на нужда.

III. Накрая, ще е нужна денонощна бдителност за врага.

Когато изчервяването се върна в Израил, грехът беше изчистен и сместа я нямаше. Имаше изповед и реално покаяние. Сега беше време да застанат един до друг, за да се противопоставят на своя общ враг.

Молитва и смирение, заедно с омраза към греха, произвежда ум, способен да свърши работата. „Така съградихме стената; и стената се свърза цяла до половината от височината си; защото хората имаха присърце работата” (Неемия 4:6). Истинските съживления на святост винаги произвеждат работници. Книгите, семинарите и лекциите - не, но съживлението - да!

Когато Бог прави нещо истинско сред Своите хора, Сатана прави заговор срещу него. „Но когато Санавалат, Товия, арабите, амонците и азотците чуха, че поправянето на ерусалимските стени напредвало, и че проломите почнали да се затварят, разгневиха се много; и всичките заедно се сговориха да дойдат и да воюват против Ерусалим и да му напакостват” (Неемия 4:7-8).

Врагът много се ядоса и направи заговор да излезе срещу тях, да се бори и да им пречи! Неговата тактика беше да проникне тайно и неочаквано в тялото,. „А неприятелите ни рекоха: ‘Няма да усетят, нито да видят докле дойдем всред тях, та ги избием и спрем работата!’” (стих 11).

Те планираха да въведат всред тях тайна армия от позьори под прикритие. Врагът не избра внезапна, отворена, фронтална атака, а реши: „Ще влезем всред тях!”

Тактиката беше вътрешен саботаж! Неприятелят си каза: „Те никога няма да разберат какво се случва.“

И стратегията на Сатана никога не се е променяла. Дори и сега, той изпраща своите „ангели на светлината“ с доктринален саботаж и примамки в събирания по целия свят.

Как може да ги открием? Каква е нашата защита? „А ние се помолихме на своя Бог, и поставихме стражи да пазят против тях денем и нощем, понеже се бояхме от тях“ (Неемия 4:9). Ключът тук е силна омраза към грях, истинска съкрушеност, пламенна молитва и постоянна бдителност, заедно с това да стоим изпълнени с Божието Слово.

Възлюбени, Бог трябва да възстанови изчервяването на Своя народ! Позволете на Святия Дух да изпита сърцето ви много дълбоко и старателно, така че да ходите напълно безукорни пред Господа в това последно време.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1989 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[We Have Forgotten How To Blush](#) / [Забравили сме как да се изчервяваме](#)